

AO

ACTUELE ONDERWERPEN

Los nummer € 3,25

AO2843 2005

Buhay!

Leven als straatkind
op de Filippijnen

AO is een uitgave van AO Uitgeverij, Pascallaan 71, 8218 NJ Lelystad

Telefoon: +31 (0)320 28 69 62

Fax: +31 (0)320 28 69 85

E-mail: info@actueleonderwerpen.nl

Internet: www.actueleonderwerpen.nl

AO Uitgeverij (Actuele Onderwerpen) brengt in de AO-reeks publicaties van deskundige auteurs en heeft als doel hoogwaardige, exclusieve informatie op een objectieve en toegankelijke wijze voor een breed publiek te ontsluiten.

AO verschijnt elke 14 dagen.

Uitgever

Drs. Meine Breemhaar

Hoofredactie

Andries Greiner

Manager

Ing. Ronald Buitenhuis

Marketing & PR

Bc. Astrid van Rijn

Abonnementen administratie

José Koning

Vormgeving

Alex Rimini

Productie

Karmac Drukwerk BV

Buhay! Leven als straatkind op de Filippijnen

AO-nummer 2843

ISBN 90-8587-019-4

ISSN 0001-7841

Jaar verschijning 2005

Coverfoto: Stichting Kalinga

Cover: De Payatas vuilnisbelt bij Manilla, werkgebied van Stichting Kalinga.

Beeldrecht

Van werken van kunstenaars aangesloten bij een acorganisatie zijn de publicatierechten geregeld met beeldrecht te Amsterdam. © 1999 c/o beeldrecht, Amsterdam. AO heeft al het mogelijke gedaan om de eigenaars van de reproductierechten op te sporen en verontschuldigt zich voor elke onopzettelijke weglating en zou in zulke gevallen graag in toekomstige uitgaven een vermelding opnemen.

Redactie en uitgever zijn zich volledig bewust van hun taak een betrouwbare uitgave te verzorgen. Niettemin kunnen zij geen aansprakelijkheid aanvaarden voor eventueel in deze uitgave voorkomende onjuistheden.

Losse uitgaven

Kijk voor de complete lijst van uitgaven op onze website: www.actueleonderwerpen.nl. Of ontvang een bestellijst per post: +31 (0)320 28 69 62.

Losse nummers € 3,25

Verzamelbanden € 3,50

Verzendkosten bedragen € 2,50 per zending

Informeer naar de verkooptarieven voor grotere oplagen.

Abonnementen

Deelabonnement, 5 boekjes van één thema € 12,50

Abonnement voor de Benelux per jaar € 54

Abonnement per half jaar € 32

Abonnement buitenland per jaar € 89

Bij automatische incasso geldt een korting van € 2,50 op de abonnementsprijzen.

En u ontvangt € 2,50 extra korting met uw CJP of 65+ pas.

Jubileumabonnement

In het kader van ons 70 jarig jubileum ontvangt u nu 70 uitgaven (bijna 3 jaar lang) voor maar € 119.

Tevens ontvangt u als extra geschenk alle uitgaven van jaargang 2005 in een mooie verzamelband cadeau!

Proefabonnement

Ontvang de eerste 4 maanden (8 uitgaven) voor slechts € 19,95. Het abonnement loopt tot wederopzegging (opzegging minimaal 1 maand voor verstrijken van de proefperiode). Daarna betaalt u het reguliere tarief van € 54 per jaar.

Meerdere abonnementen? Informeer naar de tarieven.

Bestellen van losse uitgaven en abonnementen kan:

- Via de website: www.actueleonderwerpen.nl;
 - Door te bellen: +31 (0)320 28 69 62, of;
 - Door het te betalen bedrag over te maken op girorekening 7577464 of Bankrekening 68.06.13.730 en vanuit België via een postcheque 000-1741911-82, t.n.v. AO BV Lelystad, o.v.v. naam, adres, woonplaats, (land) en editienummer.
-

Annulering

Het abonnement loopt tot wederopzegging. De opzegging dient minimaal 2 maanden voor verstrijken van de abonnementsperiode schriftelijk aan AO Uitgeverij doorgegeven te worden onder vermelding van het abonnementsnummer.

Onderwerpsuggestie

Hebt u als lezer, auteur of instelling een idee voor een uitgave? Neem dan contact op met AO Uitgeverij.

Brailleleesregel/spraakbox

De actuele onderwerpen-reeks is voor visueel gehandicapten ook verkrijgbaar via de brailleleesregel/spraakbox. Nadere informatie hierover is te krijgen bij CBB, Christelijk Bibliotheek voor Blinden en Slechtzienden, te Ermelo, telefoon 0341 - 55 10 14.

© 2005 AO (Actuele Onderwerpen) BV

Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord van de hoofdredacteur

Deze maand bestaat de Stichting Kalinga vijf jaar. De stichting wordt gerund door een aantal jonge vrijwilligers die zich inspannen om onderwijs te bieden aan kinderen die leven op de vuilnisbelt van Manilla. Ze zijn er inmiddels in geslaagd een complete school op te richten, waar tientallen kinderen onderwijs krijgen: de Papayaschool. Ze hebben de school ook voorzien van een inspirerend onderwijsmodel. Het is erop gericht de kinderen de cirkels die hen gevangen houden, met name die van de armoede, te doorbreken.

*Het motto is: **Onderwijs helpt.***

Waarom ik dit schrijf? Omdat ik lid van het comité van aanbeveling van de stichting ben en tot mijn verbazing constateerde dat het prachtige project in dit AO niet wordt beschreven. Niettemin is het geschreven door één van de drijvende krachten van de stichting. Ze heeft zich echter keurig aan de AO-auteursrichtlijn gehouden, want in een AO mag de auteur geen persoonlijke doelen "stoppen". Het AO geeft goed weer met welke problemen de Filippijnen, waar vijftig procent van de bevolking jonger is dan twintig jaar, kamp. Maar ONDERWIJS HELPT!

Andries Greiner

INHOUD

Inleiding	4
De Filippijnen	5
Geschiedenis: buitenlandse overheersing	9
Politieke instabiliteit	11
Armoede	12
De Payatas vuilnisbelt	15
Straatkinderen en hun rechten	17
Onderwijs	19
Millenniumdoelen	21
Bronnen/literatuur	25
Websites	25
Lees ook	25

Inleiding

Welkom in het land met de mooiste stranden, de meest gastvrije mensen en een geweldige omgeving. Dit lijkt wel een openingszin van een reisbrochure met aanbiedingen voor een zonnige en zorgeloze vakantie. De Filippijnen zijn inderdaad een geliefd vakantieoord, maar helaas is er ook een andere kant. Op de Filippijnen bestaat een schril contrast tussen de rijke elite en het overgrote arme deel van de bevolking. De meerderheid van de Filippijnse bevolking leeft onder de armoedegrens. Dit AO gaat vooral over deze kant van de medaille.

In het eerste hoofdstuk van dit AO wordt een beknopt beeld geschetst van de Filippijnen als land. Weergegeven wordt hoe zaken als taal en religie, de economische situatie en het landschap en klimaat het land vormen.

Hoofdstuk twee staat in het teken van de (politieke) geschiedenis van het land. De Filippijnen zijn door de eeuwen heen in handen geweest van verschillende landen. Sinds de onafhankelijkheid hebben corruptie en opstand ertoe geleid dat verscheidene presidenten aan de macht zijn geweest.

Tegenwoordig is de politieke situatie ook niet stabiel. In hoofdstuk drie worden de belangrijkste oorzaken hiervan en de gevolgen beschreven: de macht van de rijke elite; de strijd van de Moslimrebellens op de zuidelijke eilanden door hun onte-

vredenheid over de verdeling van de natuurlijke hulpbronnen en ten slotte de negatieve gevoelens van de communistische minderheid tegen de aanwezigheid en de invloed van de Verenigde Staten op de Filippijnen.

In hoofdstuk vier staat de armoede waarin het grootste deel van de bevolking leeft, centraal. Deze armoede wordt onder andere veroorzaakt door de hoge bevolkingsgroei en een extreme sociale ongelijkheid.

Hoofdstuk vijf is gewijd aan het leven op de Payatas vuilnisbelt. Deze vuilnisbelt is het werkterrein van Stichting Kalinga waar de auteur van dit AO bij betrokken is. Zoals Payatas zijn er meer vuilnisbelten op de Filippijnen. Op deze vuilstortplaatsen wonen en werken de armste gezinnen.

In hoofdstuk zes wordt verder ingegaan op de armoede en de straatkinderenproblematiek die daarmee gepaard gaat. Vragen die beantwoord worden zijn: Wat zijn straatkinderen? Hoe is hun leefsituatie? Aan welke gevaren worden zij blootgesteld? Hebben zij ook rechten?

Door de armoede waarin het grootste deel van de bevolking leeft, is het met het onderwijs op de Filippijnen slecht gesteld. De kwaliteit van de scholen en de docenten wordt steeds slechter. Hoofdstuk zeven geeft een impressie van de onderwijssituatie op de Filippijnen.

Ten slotte staan in hoofdstuk acht de millenniumdoelen centraal. Dit zijn acht doelen die moeten zorgen voor een halvering van de armoede in 2015. Deze doelen zijn opgesteld door regeringsleiders uit 189 landen. Eén van de millenniumdoelen is

dat in 2015 alle kinderen goed basisonderwijs moeten kunnen volgen en afronden. Blijft het hier bij politieke voornemens, of worden de doelen daadwerkelijk gehaald?

1. De Filippijnen

De Filippijnen zijn een eilandrijk in Zuidoost-Azië dat wordt gevormd door meer dan 7100 eilanden in de Filippijnse zee en de Zuid-Chinese zee. Sommige eilanden zijn echter zo klein dat ze bij vloed bijna verdwijnen. De kustlijn heeft een lengte van 36.289 kilometer. De oppervlakte van de Filippijnen is 300.000 vierkante kilometer. De Filippijnen zijn daarmee bijna negen keer zo groot als Nederland. Het hoofdeiland, waarop ook Manilla ligt, heet Luzon. Manilla alleen al heeft ongeveer net zoveel inwoners als heel Nederland.

De bevolking van de Filippijnen is één van de snelst groeiende ter wereld. Zij groeit jaarlijks met circa 2,3 procent. Momenteel wordt de populatie geschat op ruim 84 miljoen mensen. Er zijn wel tellingen gedaan naar het aantal mensen

dat verspreid over de eilanden woont, maar aangezien veel mensen niet officieel staan ingeschreven en zelfs geen geboortebewijs hebben, zijn deze getallen op basis van tellingen een wilde gok. Opvallend is dat meer dan vijftig procent van de Filipino's jonger is dan twintig jaar en dat maar zeven procent van de bevolking 65 jaar of ouder is.

De Filippijnen bestaan uit meer dan 7100 eilanden.

Op het hoofdeiland Luzon: rijstvelden en vulkanen

Taal

Op de Filippijnen worden meer dan 150 verschillende talen en dialecten gesproken. Hiervan zijn slechts twee talen officieel erkend: de spreektaal 'Tagalog', die sinds 1946 de nationale taal is, en het Engels. Het Engels is de handelstaal en de meeste Filippino's spreken deze taal op een hoog niveau. Ondanks dat de Filippijnen tot 1898 in handen was van de Spanjaarden, wordt het Spaans weinig meer gebruikt. Wel bevat het Tagalog nog Spaanse invloeden.

Religie

Een ander detail dat doet herinneren aan de Spaanse bezetting, is dat circa 83 procent van de bevolking Katholiek is. Een kleine minderheid, zes procent van de bevolking, is protestants. Op de zuidelijke

eilanden van de Filippijnen wonen veel Moslims. Deze groep maakt circa vijf procent van de totale bevolking uit.

Economie

De Filippijnen behoorden in 2003 met een bruto nationaal product (BNP) van 950 dollar per hoofd van de bevolking tot de armere landen in de wereld. Het land is voor een belangrijk deel afhankelijk van het buitenland. Steeds meer buitenlandse ondernemingen komen naar de Filippijnen. Enerzijds door de goedkope arbeidskrachten, anderzijds door het ontbreken van strenge regels voor het beleid van multinationals.

De totale beroepsbevolking bestaat uit ongeveer 36 miljoen mensen. Het grootste deel van de beroepsbevolking werkt in

de agrarische sector, maar ook de industrie en zeker de dienstensector (met name toerisme) vormen een belangrijke inkomstenbron. Ook belangrijk voor het BNP van de Filippijnen is de export van arbeid naar onder andere Arabische landen. Ongeveer een miljoen Filippino's werken in het buitenland, veelal op contractbasis.

Op de Filippijnen is veel verborgen werkloosheid, vooral buiten de grote steden. Een groot deel van de beroepsbevolking heeft bovendien lang niet altijd werk. Het officiële percentage werklozen lag in juli 2004 op 11,7%. Veel werklozen op het platteland trekken naar de grote steden. Zij hopen hier een baan te vinden om hun gezinnen te onderhouden. Helaas is in de steden ook niet genoeg werk, waardoor veel werklozen in de krottenwijken eindigen. Hier is de armoede nog groter dan op het platteland. Door het gebrek aan banen bij bestaande bedrijven starten in de steden veel mensen een eigen bedrijfje. Het aantal mensen dat werkzaam is in deze kleine bedrijfjes is erg groot en daarmee belangrijk voor de werkgelegenheids-cijfers op de Filippijnen.

Door de vele natuurlijke hulpbronnen hebben de Filippijnen een gevarieerde economische structuur.

33 procent van de bevolking is werkzaam in de primaire sector (landbouw, bosbouw en visserij). Belangrijke landbouwproducten zijn de voedselgewassen rijst, ananas, kokosnoten en maïs. Helaas moeten

Filippijnse boeren tegenwoordig veelal het veld ruimen voor enorme plantages die eigendom zijn van buitenlandse ondernemingen. Ooit waren de Filippijnen één van de grootste houtproducenten ter wereld. Maar door de vermindering van de hoeveelheid bossen, stelt de bosbouw voor de betekenis voor de economie weinig meer voor. De rooibouw op de natuurlijke bossen wordt nu afgeremd en sinds 1991 bestaat een verbod op het kappen van hout in de oerwouden. Sinds 1987 is er meer aandacht voor herbebossing, maar door onder andere de zwarte handel verdwijnen nog steeds meer bossen dan er aangeplant worden. De Filippijnse visserijsector, waarin meer dan één miljoen mensen werk vinden, wordt steeds belangrijker voor de economie. Toch zijn er nog de nodige problemen: de vaak kleine bedrijfjes hebben meestal geen moderne koel- en vriesinstallaties en de havenfaciliteiten kunnen ook veel beter. Daarnaast is het gevaar voor overbevissing aanwezig. Ten slotte zorgt de visserij voor veel schade voor het koraalrif rond de Filippijnse eilanden.

Naast de primaire sector is ook de industrie nog van betekenis voor de economie van de Filippijnen. De meeste industriële bedrijven zijn te vinden rond de hoofdstad Manilla. Deze ondernemingen zijn vaak geheel of gedeeltelijk in bezit van buitenlandse ondernemingen, die niet of nauwelijks belasting betalen en daardoor weinig bijdragen aan de welvaart van het land.

De inkomsten uit het toerisme worden steeds belangrijker voor de Filippijnen. De werkgelegenheid profiteert hier flink van. Jaarlijks worden de Filippijnen door circa twee miljoen toeristen bezocht. De meeste toeristen komen uit de Verenigde Staten, Japan, Zuid-Korea, Hongkong en China. Nog lang niet alle mogelijkheden om meer toeristen te trekken worden benut. Belangrijk voor een versterking van de toeristische sector is onder andere de verbetering van de huidige infrastructuur. Daarnaast beperkt het toerisme zich momenteel tot het noorden van de Filippijnen. Het zuiden wordt door buitenlandse toeristen gemeden, omdat Moslim-rebellen zorgen voor een onrustige situatie.

Klimaat en landschap

Op de Filippijnen heerst een tropisch klimaat. Driekwart van het jaar is het warm en

droog, met temperaturen die zelden onder de 25 graden Celsius komen. Het regen-seizoen loopt van juli tot en met september. Het is dan nog steeds warm, maar extreem nat en vochtig met zware regenval en enorme overstromingen. Op de Filippijnen valt in juli en augustus meer regen dan in Nederland in een heel jaar!

Grote delen van het Filippijnse eilandennrijk hebben een bergachtig karakter door de vele vulkanen. Op Mindanao ligt de Mount Apo, met 2955 meter de hoogste nog werkende vulkaan van de Filippijnen. Naast de vele vulkanen kenmerken de Filippijnen zich ook door de vele korte, snelstromende rivieren. De meeste hiervan zijn onbevaarbaar. De langste rivier is de Cagayan op Luzon. De Filippijnse kusten zijn meestal smal en omringd door koraalriffen.

Klimaattabel Filippijnen

Cebu	jan	feb	mrt	apr	mei	jun	jul	aug	sep	okt	nov	dec
Dagtemperatuur	28	28	29	30	31	30	29	29	29	29	29	28
Zonne-uren per dag	6	6	7	7	6	6	6	6	6	6	6	6
Aantal regendagen	11	8	6	5	6	12	12	11	14	15	12	12
Zeewatertemperatuur	26	27	27	28	29	29	28	28	28	28	28	27
Manila	jan	feb	mrt	apr	mei	jun	jul	aug	sep	okt	nov	dec
Dagtemperatuur	20	21	22	24	25	25	25	24	24	23	21	20
Zonne-uren per dag	6	7	7	9	7	5	4	4	4	5	5	5
Aantal regendagen	3	2	1	2	6	11	15	22	18	13	9	7
Zeewatertemperatuur	26	26	27	28	28	29	28	28	28	28	27	26

Op de Filippijnen heerst een tropisch klimaat. (Zelden is het er onder de 20 graden celsius)

2. Geschiedenis: buitenlandse overheersing

De Portugees Magalhães bereikte in 1521 als eerste Europeaan de Filippijnen. In 1571 bezette de Spanjaard Legazpi Manilla. Stukje bij beetje veroverden de Spanjaarden in naam van Philips II het merendeel van de eilandengroep en vernoemden het land naar hem. Ruim drie eeuwen later, op 12 juni 1898, werden de Filippijnen onafhankelijk van Spanje. Dit was een gevolg van de door de Spanjaarden verloren oorlog met de Verenigde Staten. De onafhankelijkheid van Spanje wordt nog elk jaar gevierd op 12 juni. Na de oorlog met Spanje namen de Amerikanen het bestuur van de Filippijnen over. De Verenigde Staten wilden echter van de Filippijnen een onafhankelijk land maken, en bereidden de Filippino's daar in snel tempo op voor. In 1916 kregen de eilanden een grote mate van autonomie. De autonomie werd in 1934 uitgebreid. In 1935 kregen de Filippijnen een eigen regering.

In 1942 diende weer een nieuwe veroveraar zich aan: Japan. De Japanners stelden een in naam onafhankelijke regering in. Onder de Filippino's vond deze regering echter weinig aanhang en ontwikkelde zich een harde guerrilla tegen Japan. In deze periode werd het grootste gedeelte van de fysieke infrastructuur vernietigd. De macht van de Japanners duurde niet lang. In 1944 heroverde de Verenigde Staten de Filippijnse eilanden. Het verzet van de guerrilla's die zich eerst op de aanwezigheid van de Japanners richtte, keer-

de zich nu tegen de aanwezigheid van de Verenigde Staten. Daarnaast keerden de guerrilla's zich tegen de Filippijnse elitegroepen die de dienst uitmaakten en dat ook bleven doen nadat het land op 4 juli 1946 onafhankelijk was geworden.

Na de onafhankelijkheid van de Filippijnen bleven de Verenigde Staten nog steeds een belangrijke economische en militair-strategische invloed uitoefenen. In 1947 werden verdragen gesloten die voorzagen in Amerikaanse steun voor de opbouw van de strijdkrachten. Ook werden afspraken gemaakt over de vestiging van Amerikaanse marine- en luchtmachtbases. In 1951 volgde een verdrag van wederzijdse militaire bijstand. In de jaren vijftig en zestig groeide de Filippijnse economie sterk. Deze groei kwam mede door investeringen van Amerikaanse multinationals en hoge Amerikaanse militaire uitgaven. De geldstroom stopte met het einde van de Vietnam-oorlog in 1975.

Presidenten volgen elkaar op

In 1965 werd Ferdinand Marcos gekozen als president. Deze president werd in de Westerse wereld na zijn afzetting vooral bekend door zijn vrouw, die honderden paren schoenen bezat. Marcos kon tot 1986 president blijven, ondanks (gewapend) verzet van vele groeperingen. Zijn macht behield hij onder andere door verkiezingen te manipuleren en oppositieleiders gevangen te nemen. Toen politiek

oppositieleider Benigno Aquino vermoord werd, was de maat vol voor de invloedrijke Rooms-Katholieke kerk, de verschillende oppositionele groeperingen en de studentenbeweging. Zij sloegen de handen ineen tegen Marcos en onder druk van deze 'People Power' is Ferdinand Marcos afgezet. In 1986 won de weduwe Corazon Aquino de verkiezingen.

Corazon Aquino slaagde erin het democratische proces weer op gang te brengen, maar de bevolking verzette zich tegen haar pogingen tot landhervormingen en maatregelen op economisch gebied.

In 1992 werd voormalig generaal Fidel Ramos, een neef van Marcos, gekozen tot president.

In deze periode vertrokken de laatste Amerikaanse troepen van de marinebasis Subic Bay en daarmee kwam een einde aan de bijna honderdjarige aanwezigheid van Amerikanen in de Filippijnen.

Zowel Corazon Aquino als Fidel Ramos konden en wilden de macht van de corrupte elite niet inperken. Van Ramos' belofte het corrupte politieapparaat te hervormen en de belastingontduiking aan te pakken kwam weinig terecht. Ramos werd in 1998 opgevolgd door Joseph Ejercito Estrada.

Onder het bewind van Estrada, een voormalig acteur, nam de corruptie nog verder toe. In 2000 kwam president Estrada steeds zwaarder onder druk te staan, omdat hij zich schuldig gemaakt zou hebben aan corruptiepraktijken. Er werd zelfs een afzettingsprocedure in werking gezet

door de senaat. Toen dit proces in januari 2001 werd afgebroken, leidde dit tot grote volksoptstanden ("People Power II"). Estrada is daarna afgetreden als president. In mei van hetzelfde jaar werd Estrada gearresteerd op beschuldiging van plundering van de staatskas.

1946 – 1965	Manuel Roxas y Acuna
1965 – 1986	Ferdinant Marcos
1987 – 1992	Corazon Aquino
1992 – 1998	Fidel Ramos
1998 – 2001	Joseph Ejercito Estrada
2001 – heden	Gloria Macapagal-Arroyo

Presidenten volgen elkaar op

Vice-president Gloria Macapagal Arroyo werd in 2001 geïnstalleerd als de opvolger van Estrada. Arroyo, die nu nog steeds president is, probeert de economie weer op gang te krijgen. Daarbij moet zij rekening houden met de verschillende Filippijnse belangengroeperingen.

In de loop van 2001 hervatte ze de onder Estrada afgebroken vredesonderhandelingen met het Nationaal Democratisch Front (NDF) en het Moro Islamitisch Bevrijdings Front (MILF). Ook werd de strijd tegen Abu Sayyaf, een groepering die verantwoordelijk is voor verschillende ontvoeringszaken in het uiterste zuiden van de Filippijnen, voortgezet. In de eerste helft van 2002 gebeurde dit zelfs met grote steun van het Amerikaanse leger in het kader van Amerika's wereldwijde strijd tegen het terrorisme. Daarnaast

heeft president Arroyo de tijdelijke opschorting van de doodstraf opgeheven die door president Estrada was ingevoerd.

Hiermee geeft ze gehoor aan de brede roep om een hardere aanpak van de wijd-verbrede criminaliteit in de Filippijnen.

3. Politieke instabiliteit

Door de onverwacht hogere economische groei lijkt de situatie op de Filippijnen sinds de komst van president Arroyo sterk verbeterd. De huidige regering lijkt haar macht te kunnen handhaven. De macht is op de Filippijnen echter nog steeds een wankel evenwicht tussen kerk, leger, elite en NGO's (niet regeringsgebonden organisaties, ook wel maatschappelijke organisaties genoemd), waarbij de arme massa als speelbal wordt ingezet.

De onderhandelingen met zowel de moslimrebellens als het communistisch verzet verlopen moeizaam en stagneren regelmatig. Daarnaast is er veel kritiek op hernieuwde aanwezigheid van Amerikaanse militairen op de Filippijnen.

Rijke elite

Aan de top en zodoende in de regering "zit" de machtige, rijke elite. Deze elite bestaat uit niet meer dan twintig families, die de neoliberale, kapitalistische koers bepalen die het land momenteel vaart. Deze elite gaf en geeft nog steeds financiële cadeautjes (bijvoorbeeld weinig of geen belasting betalen) aan de buitenlandse multinationals. De multinationals gebruiken onder andere de plaatselijke bevolking als goedkope arbeidskracht. De aanpak van de elite is rampzalig voor de gewone bevolking. Het grootste deel van

de bevolking komt alleen in aanmerking voor lagere en ongeschoolde functies. De meeste invloedrijke functies worden vervuld door de rijke elite.

Moslimrebellens

Al ruim dertig jaar vecht de Islamitische opstandbeweging MLNF voor een eigen staat in het zuiden van de Filippijnen en voor de toegang tot natuurlijke rijkdommen. Deze strijd komt deels voort uit religieuze overwegingen, maar in belangrijker mate uit ontevredenheid over de economische achteruitgang van hun gebieden vergeleken bij het hoofdeiland Luzon. De MLNF is van mening dat de meeste en beste grond in handen is van grootgrondbezitters, die tot de rijke elite behoren en veel macht hebben. De Moslimrebellens strijden onder andere voor een herverdeling van de grond, maar de regering voelt hier weinig voor. De strijd van de Moslimrebellens tegen de regering leidt tot veiligheidsproblemen in het zuiden van de Filippijnen. Gewapende confrontaties, ontvoeringen en gijzelingen van met name buitenlanders komen nog regelmatig voor. Dit ondanks een staakt-het-vuren dat in 2003 werd afgekondigd. De strijd op het zuidelijke eiland Mindanao heeft al aan tenminste 50.000 mensen het leven gekost.

Communistisch verzet en de macht van Amerika

Hoewel de meerderheid van de bevolking de aanwezigheid van de Amerikanen verwelkomt, is een deel hier fel op tegen. Hieronder valt onder andere de Communistische Partij van de Filippijnen (CPP). Volgens deze partij verleende Amerika het land in 1946 in schijn onafhankelijkheid, maar waren ze economisch, politiek, militair en cultureel de baas. Amerika zou de lokale rijken en de landheren gebruiken als werktuigen voor uitbuiting en onderdrukking van het Filippijnse volk. Sinds haar heroprichting op 26 december 1968 heeft de CPP altijd gestreden voor nationale bevrijding en democratie via een langdurige volksoorlog tegen het heersende systeem van de Filippijnen dat semi-feodaal en semi-koloniaal van aard is gebleven en tegen de lokale uitbuitersklassen.

De CPP probeert het Filippijnse volk aan te voeren in de massastrijd tegen alle, in hun ogen, oneerlijke verdragen, overeenkomsten, regelingen en wetten. De CPP doet

dit middels het Nieuwe Volksleger (NPA) en het Nationale Democratisch Front van de Filippijnen (NDFP). De CPP voert het NPA aan, hoofdzakelijk gebaseerd op een alliantie van werkers en boeren. Momenteel wordt de strijd vooral gevoerd op het platteland in de vorm van een guerrillaoorlog.

Sinds augustus 2003 zijn de CCP, haar stichter José Maria Sison en het NPA door zowel Amerika als de Europese Commissie aangemerkt als "Foreign Terrorist Organization". Als reden hiervoor wordt genoemd dat de CPP/NPA gekant is tegen elke militaire aanwezigheid van de Verenigde Staten in de Filippijnen en zij zich vijandig opstellen naar VS-militairen. Volgens José Maria Sison (die momenteel in Nederland woont) saboteert de regering Bush de vredesonderhandelingen met de revolutionaire krachten. Hij is van mening dat het volk geen enkele fundamentele hervorming op sociaal, economisch of politiek vlak kan verwachten van de onderhandelingen, zolang de Filippijnse regering onder invloed blijft van de Verenigde Staten.

4. Armoede

De grote armoede is, naast de politieke instabiliteit, een enorm probleem onder het merendeel van de bevolking. Deze armoede komt voor een deel voort uit de hoge bevolkingsgroei. Grote gezinnen zijn onder de arme bevolking meer regel dan uitzondering. Dit komt onder meer door het gebrek aan seksuele voorlichting.

Onder druk van de kerk blijft dit ook nageenog onbesproken. Een andere reden van de hoge bevolkingsgroei is dat het verwekken van kinderen voor mannen als een statussymbool wordt gezien. Hoe meer kinderen een man heeft, hoe meer status hij verkrijgt. Daarnaast wordt het hebben van kinderen door de ouders

gezien als zekerheid voor de oude dag. Hoe meer kinderen, hoe groter de kans is dat de ouders beter verzorgd worden als zij zelf niet meer kunnen voorzien in hun onderhoud.

Een oorzaak van armoede is de extreme sociale ongelijkheid. Er is een grote kloof

tussen een hele kleine elite en de rest van de bevolking. De kleine elite beschikt over veel geld en macht. Daartegenover staat een hele grote groep met weinig geld. Het vastgestelde minimumloon op de Filippijnen is 200 peso's per dag. Dit bedrag komt overeen met ongeveer drie

Grote gezinnen zijn meer regel dan uitzondering

euro per dag. Hiervan moeten vaak meer dan zeven mensen leven. Ter vergelijking: In Nederland bedraagt het minimumloon ongeveer zestig euro per dag. Een behoorlijk verschil, vooral als je nagaat dat veel Filippijns veel minder dan het minimumloon verdienen. Dit inkomen wordt verdiend met hard werken. Ook de kinderen worden ingezet bij het vergaren van een inkomen. De kinderen werken in fabrieken, op vuilnisbelten, in de prostitutie of bedelen op straat. Zeventig procent van de bevolking leeft onder de armoedegrens.

De sociale ongelijkheid komt ook tot uiting in de woonsituatie van de bevolking. De rijke bewoners wonen in enorme villa's in woonwijken die streng worden bewaakt. Het is vrijwel onmogelijk om deze woonwijken binnen te komen zonder legitimatie. De bevolking uit de middenklasse woont ook in afgesloten woonwijken. Deze wijken zijn over het algemeen toegankelijker. De huizen in deze woonwijken zijn van steen. Het hebben van personeel is ook bij de middenklasse heel gewoon. Zelfs mensen aan de onderkant van de middenklasse hebben vaak een kin-

De allerarmste gezinnen wonen op de begraafplaats

dermeisje of schoonmaakster.

De allerarmsten wonen in sloppenwijken. De sloppenwijken kenmerken zich door gebrek aan sanitaire voorzieningen, water, elektriciteit, riolering. De sloppen zijn opgebouwd uit golfplaten, karton, hout en ander afvalmateriaal. Een grote groep mensen woont op begraafplaatsen.

Vaak zijn dit gezinnen, maar ook groepen kinderen zonder volwassenen zoeken daar hun toevlucht. De mensen die op de begraafplaatsen wonen, leven in de grotere graven die boven de grond zijn gebouwd. Deze graven worden leeggehaald zodat ze als slaappleats kunnen dienen.

5. Payatas

De armste gezinnen op de Filippijnen leven van het verzamelen van afval op een vuilnisbelt. Een van die vuilstortplaatsen is Payatas, aan de rand van Manilla. Hier wordt dagelijks 4500 ton afval gestort. Ruim dertigduizend mensen, onder wie veel kinderen, leven van deze vuilnisbelt. Dag en nacht rijden vrachtwagens vol met afval af en aan. Onder het gestorte afval bevindt zich ook (operatie)afval, afkomstig uit de ziekenhuizen. Het is niet moeilijk voor te stellen dat veel mensen ziek worden door al het afval met veel bacteriën en ziektekiemen. Door het vele afval, dat continue gestort wordt, smeult de berg met afval constant. Dit komt door de chemische processen die ontstaan door het broeien en het samenkomen van stoffen. Over de vuilnisbelt hangt een grote waas die al op kilometers afstand te zien is.

Voor de meeste bewoners van Payatas is er geen andere optie dan te werken op de vuilnisbelt.

Voor ruim vierhonderd families is het verzamelen van afval de enige manier om in

Payatas: een grote berg met stinkend afval en bron van inkomsten voor honderden gezinnen

hun levensonderhoud te voorzien. Kinderen werken vaak al vanaf jonge leeftijd mee. Dag in dag uit verzamelen ze karton, plastic, lege blikken en andere spullen die enigszins iets opleveren.

Wanneer de zakken die ze bij zich hebben vol zijn, worden deze doorverkocht aan handelaren die in krotten op en bij Payatas wonen en werken. Deze handelaren verkopen het gesorteerde afval in grotere hoeveelheden door aan de grotere handelaren die het recyclen en opnieuw gebruiken. Op deze manier kunnen de verzamelaars een klein beetje geld verdienen.

In juli 2000 hebben tyfoons die gepaard gingen met enorme regenval, geleid tot afvalverschuivingen op Payatas. Ruim driehonderd huizen in 'Lupang Pangako' (Het Beloofde Land), zoals het getroffen deel van Payatas in de volksmond wordt genoemd, zijn bedolven onder drie hectare vuilnis. Tussen de honderd en achthon-

derd mensen zijn hierbij om het leven gekomen. De overheid en bewoners geven elkaar hiervan de schuld. Door de verschuivingen op Payatas werden veel gezinnen gedwongen om de vuilnisbelt te verlaten. Hierbij hebben ze hun huizen en hun levensonderhoud moeten achterlaten. De hervestiging die door de regering werd voorgesteld, is geen succes geworden: de bewoners hebben huisjes buiten de stad toegewezen gekregen. De kansen op een baan waren voor de bewoners in deze wijken erg klein. Daarnaast waren de huisjes nog kleiner dan op Payatas en was er geen water of elektriciteit. Dit leidde ertoe dat veel gezinnen weer terugkwamen naar Payatas, waar ze opnieuw hun bestaan moesten opbouwen.

Overal op de vuilnisbelt zijn "winkeltjes" waar het afval verzameld en doorverkocht wordt.

6. Straatkinderen en hun rechten

Het aantal straatkinderen dat op de Filippijnen leeft is niet bekend. Volgens het Filippijnse Ministerie van Sociale zaken, leven op de Filippijnen zo'n 220.000 straatkinderen, waarvan bijna de helft in de hoofdstad Manilla. Wereldwijd leven zo'n 100 tot 140 miljoen kinderen op straat. Dat aantal neemt per dag snel toe. Het is een misverstand om te denken dat straatkinderen alleen voorkomen in Zuid- of Midden-Amerika, Azië en Afrika. Ook in Oost-Europa zijn veel gezinnen tussen de wal en het schip geraakt na het uiteenvallen van het Oostblok. Hierdoor is de groep straatkinderen in de Oost-Europese steden ook toegenomen. Ook dichterbij huis leven straatkinderen: in de Amsterdamse Bijlmer bijvoorbeeld leven ten minste honderdvijftig zwerfkinderen, die dag en nacht op straat doorbrengen, met alleen een kartonnen doos als slaappleaats.

Volgens het Van Dale woordenboek is de definitie van het woord straatkind: "Een veel op straat verkerend, ongemanierd kind." Het woord straatkind vertelt ons dus niet of een kind werkt op straat, waar het slaapt en of het nog familie heeft. Een onderscheid tussen de kinderen op de straat en de kinderen van de straat wordt in de definitie van het woordenboek niet gemaakt. Toch bestaat dit onderscheid. De groep kinderen die op de straat leeft, is vreweg het grootst (circa 75 procent). Deze groep bestaat voornamelijk uit werkende kinderen, afkomstig uit de krottenwijken van de stad. Ze hebben vaak nog contact

met hun familie en werken meestal ook om de familie van inkomsten te voorzien. Soms slapen ze thuis, soms op straat. De kinderen van de straat leven echt buiten. Hoewel ze soms nog familie hebben, zijn ze volledig op zichzelf aangewezen. Ze eten, slapen en leven op straat, dag en nacht. Ze overnachten in portieken, op stations of in kartonnen dozen. De straat is hun thuis en de andere straatkinderen zijn hun 'familie'. Als groep staan ze sterk. Maar bij het verdelen van een binnengehaalde buit, gaan ze onderling ook op de vuist. Binnen de groep bestaat een hiërarchische structuur, waarbij het recht van de sterkste zegeviert.

In ieder geval kunnen we stellen dat alle straatkinderen in meer of mindere mate afhankelijk zijn van wat de straat hun biedt. Straatkinderen verdienen geld op verschillende manieren. Enerzijds op relatief onschuldige wijze door te bedelen of door de verkoop van allerlei goederen als kauwgom, bloemen of sigaretten. Anderzijds vergaren de kinderen inkomsten uit de verkoop van drugs, door diefstal, prostitutie of het werken voor misdaad-syndicaten.

De reden dat veel kinderen op straat leven komt voort uit het feit dat veel ouders vierentwintig uur per dag bezig zijn met overleven. Zij houden zich voornamelijk bezig met de vraag hoe zij voldoende inkomen kunnen vergaren om zichzelf en hun kinderen te voeden. De opvoeding van de kinderen komt hierdoor in het gedrang. De kin-

Straatkinderen verkopen de plastic tassen die ze hebben verzameld.

deren worden aan hun lot overgelaten. Omdat het vergaren van een inkomen op korte termijn belangrijker is, worden veel kinderen door hun ouders gedwongen om ook mee te werken. Veel kinderen kunnen hierdoor geen onderwijs volgen. Hierdoor ontstaat een vicieuze cirkel, die moeilijk te doorbreken is en al generaties lang stand houdt.

Gevaren van de straat

Het straatleven heeft vaak een desastreus effect op de gezondheid van kinderen. De kinderen staan voortdurend bloot aan smog, chemicaliën en afval. Veelal leidt deze blootstelling tot ernstige longafwijkingen, kanker en besmettelijke ziekten. Veel kinderen zijn ondervoed, hebben aids of andere, seksueel overdraagbare ziektes.

Straatkinderen met een handicap zijn geen uitzondering. In de steden, zeker in Manilla, is het ontzettend druk op straat. Ongelukken behoren tot de orde van de dag. Als een straatkind iets overkomt, is er

nauwelijks tot geen medische zorg voor het kind. Door de gevolgen van ongelukken en de resulterende handicaps wordt het kind gedwongen te bedelen. Naast de ongelukken op straat zijn er ook andere gevaren. Eén daarvan is het in de handen vallen van misdaadsyndicaten. Kinderen worden door deze syndicaten gebruikt om geld te verdienen. De kinderen zelf zien nooit iets van het verdiende geld terug. De kinderen worden door de syndicaten misbruikt of zo mishandeld dat ze gehandicapt raken. Immers, een gehandicapt kind roept meer medelijden op en dus zullen deze mishandelde kinderen meer opbrengen bij het bedelen. Omdat deze kinderen niemand hebben aan wie ze hun verhaal kwijt kunnen of wie ze om bescherming kunnen en durven vragen, is het bijna onmogelijk om te ontsnappen aan misdaadsyndicaten.

Straatkinderen vallen gemakkelijk ten prooi aan drugs- of alcoholverslaving. Een veel

Lijm snuiven: een vlucht uit de harde werkelijkheid

gebruikte methode is het snuiven van lijm of andere bedwelmende middelen. Voor zeven van de tien straatkinderen is dit heel normaal. De lijm werkt als een drug, waardoor de kinderen in een roes raken. Door het inademen van de lijm, worden de kinderen high en kunnen ze eindelijk slapen en hun problemen en moeilijke leven op straat voor even vergeten. Helaas is de roes snel uitgewerkt, went het lichaam aan de lijm en moet de dosis steeds hoger worden. De kans op verslaving is zeer groot. Het snuiven van lijm leidt tot grote schade in de hersenen van de kinderen. Hersenbeschadigingen kunnen optreden en de groei van de kinderen wordt ernstig belemmerd. Voor kinderen die eenmaal verslaafd zijn aan het snuiven van lijm, is de kans op een beter leven erg klein.

Rechten van het Kind

Alle kinderen hebben rechten, ook straatkinderen. Daarom is op 20 november 1989 het Verdrag van de Rechten van het Kind

opgesteld. Dit verdrag is door alle landen ter wereld (met uitzondering van de Verenigde Staten en Somalië) ondertekend. In het Verdrag van de Rechten van het Kind staat dat kinderen, ook straatkinderen, onder meer recht hebben op: onderwijs; gezondheidszorg; op te groeien bij familie; bescherming tegen mishandeling, kinderarbeid, verwaarlozing, kinderhandel, ontvoering, seksueel misbruik en oorlog; bijzondere zorg als ze gehandicapt zijn; bijzondere zorg als ze geen familie hebben, op de vlucht zijn, of in tehuizen of gevangenschappen zitten; meningsuiting en het verzamelen van informatie.

Ondanks het Verdrag van de Rechten van het Kind worden miljoenen straatkinderen behandeld alsof zij geen rechten hebben. Niet alleen door de volwassenen in hun directe omgeving, maar ook door politie, justitie, leerkrachten en andere gezagsdragers, die straatkinderen als criminelen beschouwen.

7. Onderwijs

Eén van de rechten van het kind is het recht op goed onderwijs. Op de Filippijnen is het met dit recht echter bedrevend slecht gesteld. Het publieke schoolstelsel heeft met steeds grotere problemen te kampen. Niet alleen is er een groot tekort aan schoolgebouwen, waardoor veel lessen buiten worden gegeven, ook is door de groei van de populatie (2,36 procent) een toename van het aantal aanmeldingen van leerlingen

voor publieke scholen. Daarnaast zien we ook dat steeds meer kinderen naar publieke scholen gaan in plaats van naar de kwalitatief betere private scholen. De verschuiving van private naar publieke scholen heeft vooral financiële redenen. Zo'n tien jaar geleden gingen alleen de allerarmste kinderen naar de publieke scholen. Het schoolgeld voor de private scholen is tegenwoordig echter zo hoog, dat veel families in de middenklasse hun

kinderen moeten overplaatsen naar publieke scholen die gratis zijn. Door het tekort aan leraren, boeken, schoolgebouwen, klaslokalen en meubilair, neemt de druk op het onderwijs toe en verslechtert het niveau van het onderwijs nog meer.

Om beter onderwijs te kunnen bieden moeten volgens het ministerie van Onderwijs ten minste 21.000 klaslokalen worden gebouwd. Daarnaast dienen tenminste 10.000 docenten worden aangesteld voor het groeiende aantal leerlingen. Door het gebrek aan lokalen en docenten werken veel scholen in twee ploegen: de eerste van 6:00 uur tot 12:30 uur en de tweede van 13:00 uur tot 18:30 uur. Veel klassen bestaan uit 75 leerlingen, maar klassen van 90, 100 of soms zelfs 120 leerlingen vormen geen uitzondering. In het beste geval doen twee leer-

lingen samen met een boek. Op veel scholen delen echter vijf of zes leerlingen één boek. Een bijkomend probleem is dat in een klas lesboeken van verschillende drukken worden gebruikt. Gestructureerd lesgeven in deze grote klassen is daarom nauwelijks mogelijk. We kunnen ons afvragen of het mogelijk is om onder deze omstandigheden iets te leren.

Voor een land dat ooit de hoogste alfabetiseringsgraad van Azië had, geven de Flippijnen een bedroevend laag bedrag uit aan onderwijs in vergelijking met haar buurlanden.

Het grote aantal schoolverlaters is door de armoede erg hoog. Van elke honderd leerlingen die jaarlijks instromen, zullen maar zesenzeftig leerlingen de basis-school afmaken. De middelbare school en vervolgopleidingen worden slechts door

De leerlingen van de Papayaschool die door Stichting Kalinga is opgezet. Deze kinderen hebben geluk!

respectievelijk tweeënveertig en veertien leerlingen afgerond.

De kwaliteit van het onderwijzend personeel wordt ook steeds slechter. De lage salarissen en de slechte arbeidsomstandigheden zorgen ervoor dat alleen de minst succesvolle studenten in het onderwijs gaan werken. Sommige van deze docenten kunnen zelf niet eens goed schrijven en spreken in het Engels.

Een groot deel van de bevolking wordt dus uitgesloten van goed onderwijs door het gebrek aan financiële middelen. De overheid stelt een lage prioriteit aan goed onderwijs. Elk jaar wordt slechts een klein bedrag vrijgemaakt voor onderwijs. De onderontwikkeling van de bevolking heeft vergaande gevolgen. Een voorbeeld hiervan is de steeds slechter en onbetaalbaar wordende gezondheidszorg dat onder

meer wordt veroorzaakt door een gebrek aan goed opgeleid medisch personeel.

Het is belangrijk dat kinderen op school gezonde voeding krijgen. Thuis ontbreekt dit vaak.

8. Millenniumdoelen

In 2000 hebben regeringsleiders van 189 landen, waaronder Nederland, een belofte gedaan: vóór 2015 moet de armoede in de wereld gehalveerd zijn. Deze belofte is vertaald in acht afspraken die zijn opgesteld door de Verenigde Naties. Ze worden de millenniumdoelen genoemd. Hoewel de inhoud niet nieuw is, is het wel de eerste keer dat zwart op wit is vastgelegd wat bereikt dient te worden en op welke termijn dat moet plaatsvinden. Wat nieuw is, is dat nog nooit eerder zoveel regeringsleiders hun handtekening onder deze afspraken hebben gezet.

Een van de millenniumdoelen is dat in 2015 alle kinderen, zowel meisjes als jongens, in alle landen basisonderwijs volgen en afronden. In Nederland gaan ruim 1,5 miljoen kinderen naar de basisschool. Dat zijn bijna alle kinderen. Wereldwijd gaan 121 miljoen kinderen niet naar de basisschool. Het merendeel hiervan, 70 miljoen, zijn meisjes. Gelukkig gaan in de hele wereld nu meer kinderen naar school dan in 1990. De toename van het aantal schoolgaande kinderen vindt met name plaats in Latijns Amerika, Zuid-Azië en Sub-Sahara Afrika. De situatie in Zuid-

Alle kinderen naar school in 2015:
Hopelijk krijgt ook dit kind die kans.

Azië en Sub-Sahara Afrika blijft echter de onder de maat. In Zuid-Azië, waaronder ook de Filipijnen vallen, gaat 80% van de kinderen naar school. In Sub-Sahara Afrika is het percentage nog steeds laag, ondanks het toenemende percentage schoolgaande kinderen. Maar 62% van de kinderen daar gaat naar school. In West-Azië en het Midden Oosten is amper vooruitgang geboekt. Het percentage schoolgaande kinderen is daar 83%.

Naast het realiseren van universeel basis-onderwijs, zijn er nog zeven andere millenniumdoelen. Dit zijn:

- Het aantal mensen dat moet rondkomen van minder dan 1 dollar per dag en het aantal mensen dat honger lijdt moet in 2015 in vergelijking met 1990 gehalveerd zijn.
- De ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in het onderwijs moet in 2015 zijn weggewerkt en de empowerment toerusting van vrouwen bevorderd.
- Uitgaande van 1990 moet in 2015 de kindersterfte onder vijf jaar met tweederde zijn teruggebracht.
- In 2015 is het sterftcijfer van moeders met driekwart verlaagd t.o.v. 1990.
- Voor 2015 is een halt toegevoegd aan de verspreiding van hiv/aids, malaria en tbc.
- In 2015 is een duurzame leefomgeving gewaarborgd. Het aantal mensen dat veilig drinkwater heeft, is verdubbeld. Vóór 2020 moeten de leefomstandigheden van ten minste 100 miljoen mensen in krottenwijken verbeterd zijn.
- In 2015 is een wereldwijd samenwerkingsverband voor ontwikkeling tot stand gekomen. Rijke landen moeten onder meer handelsbelemmeringen voor arme landen opheffen, hun schuldenpositie verlichten, hun toegang verschaffen tot betaalbare medicijnen en meer financiële hulp ter beschikking stellen.

Evaluatie VN-top 2005

In 2015 moeten de millenniumdoelen zijn behaald. In september van dit jaar is de

top van de Verenigde Naties bij elkaar gekomen in New York. Het doel van deze bijeenkomst was de eerste vijf jaar te evalueren, afspraken te maken voor de komende tien jaar en een koers te bepalen. De gemaakte afspraken moeten worden uitgevoerd door de lidstaten. De belangrijkste afspraken die tijdens de VN-top werden opgesteld zijn:

- Tussen 2005 en 2015 wordt 50 miljard dollar meer uitgegeven aan armoedebestrijding.
- De VN gaat zichzelf beter organiseren. De bureaucratie wordt verminderd en een betere, onderlinge samenwerking tussen VN-ontwikkelingsorganisaties wordt gerealiseerd. Ook hebben de landen afspraken gemaakt om de effectiviteit en kwaliteit van de hulp te verhogen. Deze afspraken bevorderen de samenwerking tussen landen. Zo is een tijdschema opgesteld waarin is vastgelegd op welke termijn de landen 0,7 procent van hun BNP (de internationaal vastgestelde norm) duurzaam besteden aan ontwikkelingshulp.
- Duurzame ontwikkeling is onlosmakelijk verbonden met vrede, veiligheid en mensenrechten. Dit is tijdens de top voor het eerst internationaal erkend. In dat kader is een Peace Building Commission ingesteld. Deze commissie moet helpen voorkomen dat conflicten opnieuw opblazen in tijden van wederopbouw. Ook heeft men afgesproken dat de internationale gemeenschap de verantwoordelijkheid heeft burgers te beschermen tegen mensenrechten-

Cristel

schendingen in landen waar men dat zelf niet kan.

- Een andere afspraak die is gemaakt tijdens de VN-top is dat de schulden voor een groot aantal Afrikaanse landen wordt kwijtgescholden. Hierdoor kunnen deze landen zich sterker inzetten voor de armoedebestrijding in hun eigen land.
- Ten slotte is het de bedoeling dat ontwikkelingslanden de corruptie in hun land te lijf gaan en dat hun investeringen worden ingezet voor ontwikkeling.

Wat doet Nederland?

Nederland besteedt op dit moment 0,8 procent van het BNP aan ontwikkelings-samenwerking. Hiermee voldoet ons land als een van de weinige aan de internationaal vastgestelde norm. Wat betreft de millenniumdoelen heeft Nederland een selectie gemaakt van vijf doelen waar men zich op concentreert. Het gaat om de volgende thema's: onderwijs, milieu, water,

Ook Nederland zet zich in om de armoede op de Filippijnen te bestrijden.

aidsbestrijding en reproductieve gezondheid (dit is alles wat te maken heeft met seksualiteit en het krijgen van kinderen). De Nederlandse regering heeft zichzelf verplicht om elk jaar aan de Tweede Kamer en de burgers bekend te maken welke acties zijn ondernomen en welke vooruitgang is geboekt om de hierboven genoemde doelen te helpen realiseren.

Onderwijs is een van de belangrijkste prioriteiten van het Nederlandse ontwikkelingsbeleid. Minister Van Ardenne, de minister van ontwikkelingssamenwerking, heeft toegezegd dat uiterlijk in 2007 vijftien procent van het Nederlandse budget voor ontwikkelingssamenwerking wordt besteed aan onderwijs. Dit is een bedrag van ongeveer 600 miljoen euro. Met haar hulp wil Nederland in de komende jaren bereiken dat de kwaliteit van het onderwijs verbetert door het meer aan te laten sluiten bij de levenssituatie van de kinderen en hun ouders. Het is

belangrijk dat ouders het de moeite waard vinden om hun kinderen naar school te laten gaan. Een ander resultaat dat Nederland wil bereiken, is dat kansarme bevolkingsgroepen gemakkelijker deel kunnen nemen aan een vorm van basisvorming. Dit kan basisonderwijs zijn, alfabetisering, volwassenenonderwijs of beroepsopleiding. Het doel hiervan is dat de kansarme bevolkingsgroepen in staat worden gesteld om een eigen toekomst op te bouwen. Ten slotte wil Nederland met haar hulp ook zorgen voor minder ongelijkheid tussen jongens en meisjes in de deelname aan onderwijs.

Bij de Nederlandse regering bestaat het besef dat onderwijs belangrijk is en de basis vormt voor ontwikkeling. Dat is een goed begin. Laten we hopen dat de millenniumdoelen worden behaald, en dat over tien jaar alle kinderen, ook de straatkinderen op de Filippijnen, gebruik kunnen maken van hun recht op goed onderwijs.

Bronnen

www.kalinga.nl

www.unicef.nl

www.amnesty.nl

www.worldwidebase.com

www.minbuza.nl

Ministerie van Buitenlandse zaken. Aan elkaar verplicht. Ontwikkelingssamenwerking op weg naar 2015. Brochure september 2004.

Literatuur

Stoer, Pieter. Yeepey blues. Filippijnse verhalen van een ontwikkelingswerker. Dabar-Luyten. Aalsmeer, 1997.

Roces, Alfredo en Grace Roses. Culture shock Philippines. Marshall Cavendish International (Asia). 2004

Meer informatie

www.cmo.nl (centrum voor mondiaal onderwijs: voor lespakketten en informatie)

<http://www.1world2travel.com/article.php?articleID=1311>

<http://www.philippines.hvu.nl/> (engels)

www.rechtoponderwijs.nl

www.maakhetwaar.nl

Filippijngroep Nederland

Brigittenstraat 15

3512 KJ Utrecht

Tel: 030-231 93 23

E-mail: fgn.nl@planet.nl

www.filippijngroep.nl

www.tambuli.nl

Stichting Kalinga

Lange Nieuwstraat 9a

3512 PA Utrecht

030-234 16 80

Lees ook:

AO 2126 - 'Verdwijnde dictaturen'

Jan Geert Majoor

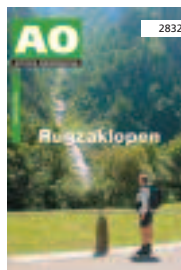
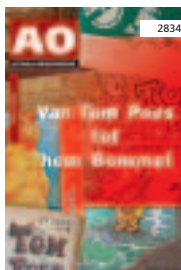
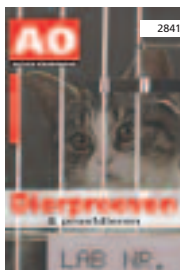
AO 2477 - 'Straatkinderen'

Marcel Hazeu

Recent verschenen:

Bestellen van
deze uitgaven
kan via onze
website:

of word abonnee!

AO verrast u elke twee weken met een unieke uitgave.

Aanmelden kan via onze website of bel: 0320-286962.

U kunt kiezen uit de volgende abonnementsvormen*

Proefabonnement; u ontvangt de eerste 4 maanden (8 uitgaven) voor slechts € 19,95

Deelabonnement; u ontvangt 5 uitgaven van een thema voor slechts € 12,50

Haljaarabonnement; u ontvangt 13 uitgaven voor slechts € 32,-

Jaarabonnement; u ontvangt 26 uitgaven voor slechts € 54,-

Jubileumabonnement; u ontvangt 70 uitgaven voor slechts € 119,-

* Bij alle abonnementen ontvangt u twee uitgaven naar keuze en een verzamelband cadeau!

Kijk op onze website voor het bestellen van losse exemplaren en (cadeau-) abonnementen:
www.actueleonderwerpen.nl

Buhay! Dit betekent leven in het Tagalog, de spreektaal op de Filippijnen.

Dit AO geeft u een beeld van het leven van de arme meerderheid van de bevolking op de Filippijnen, het leven in sloppenwijken en het leven van straatkinderen. U maakt kennis met het land en de politieke situatie, maar vooral ook met de problematiek van de straatkinderen. Speciale aandacht wordt besteed aan de slechte onderwijssituatie op de Filippijnen en de millenniumdoelen. Eén van deze doelen is dat in 2015 alle kinderen goed basisonderwijs moeten volgen en afmaken.

Mieke Gelderloos is als adviseur werkzaam bij IVIO-Opleiding en Didactiek. Hier houdt zij zich bezig met projecten die gericht zijn op het ontwikkelen en leren van mensen. Daarnaast is de auteur bestuurslid van Stichting Kalinga. Deze stichting steunt projecten die gericht zijn op lange termijn hulp aan de (straat)kinderen van de Payatas vuilnisbelt in Manilla en hun ouders. Het betreft onderwijsprojecten die de vicieuze armoede cirkel waarin de mensen zich bevinden (helpen) doorbreken.

Kijk op onze website voor abonnementen en losse uitgaven:

www.actueleonderwerpen.nl

Of telefonisch 0800 - 0224222 dagelijks (ook in het weekend) van 8.00-20.30 uur
(uitsluitend voor het opgeven van een nieuw lidmaatschap of een CD-ROM bestelling)

ISBN 90-8587-019-4

Laser Proof

9 789085 870197 >